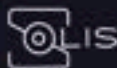

TEN, CO
KRÁČÍ
SE
SMRTÍ

Barb
Pyžle

Ten, co kráčí se Smrtí III

Copyright 2025, Barb Rýdł

TEN, CO KRÁČÍ

SE SMRTÍ

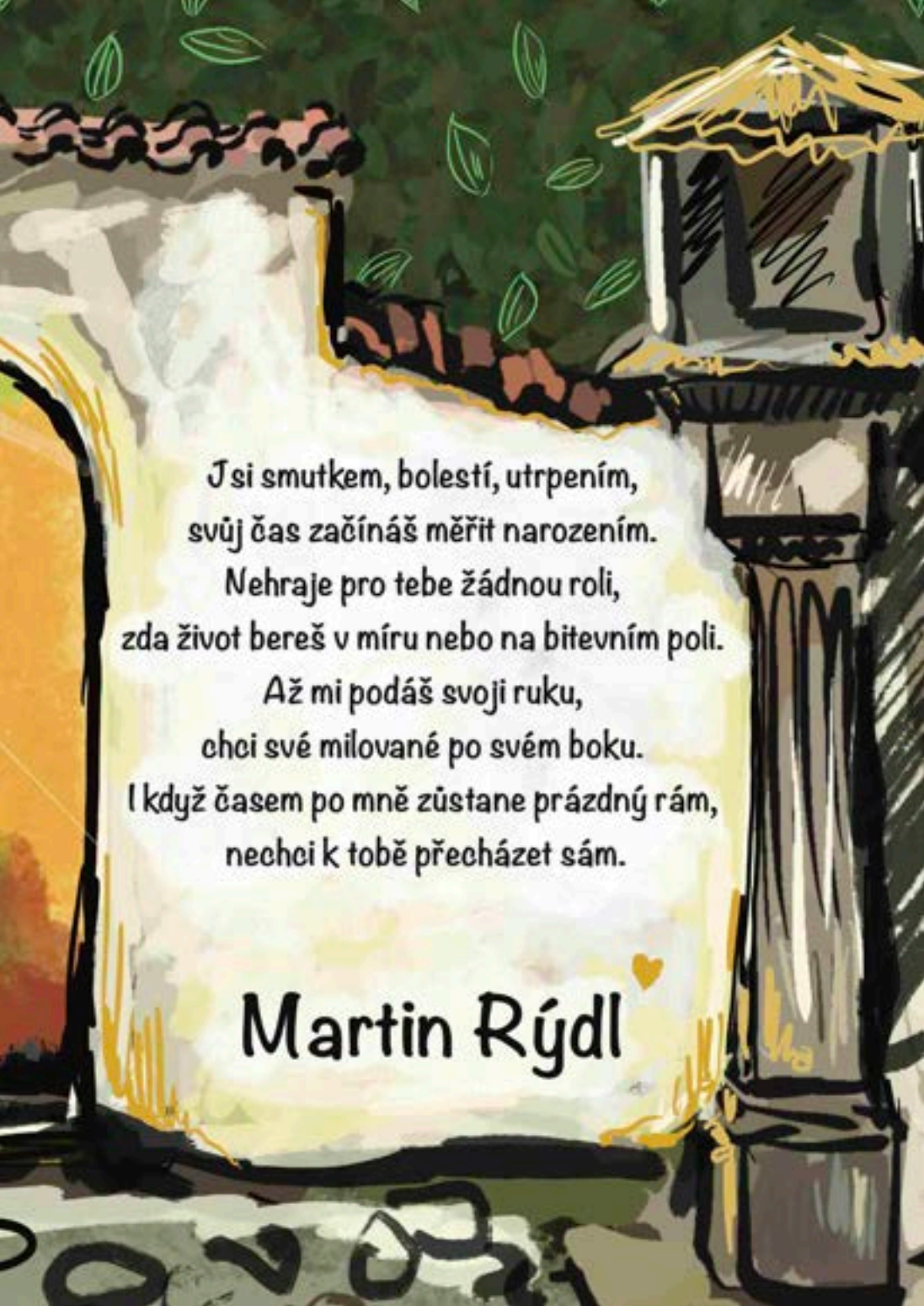
Barb
Rydell

Věnováno pro ty, co kráčí
světem a hledají svůj
barevný ráj.

Jsi smutkem, bolestí, utrpením,
svůj čas začínáš měřit narozením.

Nehraje pro tebe žádnou roli,
zda život bereš v míru nebo na bitevním poli.

Až mi podáš svoji ruku,
chci své milované po svém boku.
I když časem po mně zůstane prázdný rám,
nechci k tobě přecházet sám.

Martin Rýdl

EX LIBRIS

Nestranní soudci

Ticho. Nejlepší popis toho, co se dělo. Jeho vlastní dech mu přišel hlučnější než vichřice. Tlukot srdce se proměnil ve zvon kostela. Ten výrazný kovový zvuk, co se nese ranním klidem. Tak mu každý úder v hrudníku připadal. *Hrozné...*

Proč jsem to udělal? peskoval se Sam. *Měl jsem?* Každá vteřina se zdála jako hodina. Její pohled, vyděšený, zkoumavý. *Proč nic neříká?* Jindy mluvila až moc, teď jako když samotné Smrti došla všechna slova. Odletěla z jejích rtů, které jen před okamžikem políbil.

Přemýšlela. Byla to až taková pohroma? *Co jsem si myslel? Co jsem tím dokázal?*

Po té chvíliče, která se zdála jako tisíciletí, konečně promluvila.

„Odpust, já...“ Nervozita z ní sálala víc než rozpálená kamna v tuhé zimě. Věděl to, cítil to s naprostou jistotou.

On prostě díky tomu zpropadenému mostu zná její pocity. Byl to vždy jen dotek, lehčí než zašimrání pírká. Až teď si mohl opravdu odpovědět, že ví, jak se sama Smrt cítí. Nebyl z toho nadšený. Její rozpačitost mu sebrala tu poslední špetku odvahy, co mu zbyla. Nejraději by utekl, propadl se.

Dýchej, pobízел se. Jen tenhle prostý tělesný projev byl bolestivý. Jako další příval hlučné vichřice, ale kyslík prostě potřeboval. Co teď? Jediná otázka bez odpovědi.

„Ne, nic neříkej, musíme dořešit tuhle spoušť,“ začal zeširoka. Jen chabý pokus o zamaskování vlastní hrůzy. Zklamání nad tím, že ona nikdy nebude opětovat jeho city. Proč by také měla? Vždyť je to sama Smrt. On je jen člověk. Pouhý smrtelník. Bylo hloupé v něco doufat.

Okolo nich byla opravdu hotová kalamita, nic jiného. Pláž, nebo to, co z ní zůstalo, právě působila jako bitevní pole. Oceán se neochotně vracel zpět. Sem tam ještě vylítla zuřivá vlna a spláchla část pohromy. Kruhy byly pryč a ti, co spali, se začali postupně probouzet.

Zvířecí smrti sice před tím zmizely, teď se ale objevilo zpět těch dvanáct, kterým bylo ukřivděno. *Dvanáct? Mělo by jich být jen jedenáct.*

Smrt Drak se však také přidala do zástupu. Všechny čekaly a nehnutě sledovaly svou paní. Tohle ke vši smůle nebyli jediní diváci, což bylo ještě hroznější uvědomění.

Vážně bravo, moc se mi to povedlo, jsem za pitomce, a ještě před bytostmi, co prožily tisíciletí, žily historií. Jsem jen člověk a vypadám před všemi jak idiot. Pořád navíc cítil její rty na svých.

Ten polibek, co se neměl stát.

Agni podala pomocnou ruku Vodě. Ta se zmateně rozhlédla. Muselo to být divné, probudit se uprostřed takové spouště. Uvědomovala si vůbec, že byla uspaná?

Zdálo se o tolik snadnější přemýšlet o tomhle. Odvádělo to pozornost od jeho vlastního zoufání. Zbyla jen titěrná naděje, že se to prostě přejde a mezi nimi dvěma bude vše, jak to bylo. Šlo to ale? Už teď tušil, že ne. Doráželo to na něj jako otravný hmyz.

Každý záchvěv teď už pouhé vzpomínky byl horší než ten předchozí. Připomínalo to oceán okolo nich. Nad tím jeho, v jeho hlavě, však právě teď zuřila bouře, každá vlna pak byla intenzivnější a děsivější než ta předchozí.

Osud stála nad Kawuem a vypadala zlověstně.

Smrt máchl rukou a vytvořil se portál. Konečně přestala věnovat pozornost jemu, Samovi, a začala řešit tuhle pohromu okolo nich.

Z černomodrého víru vzduchu vypadl Lucian a následoval ho Gabriel.

„Ne.“ Smrt rychle chytla ruku Osudu. „Ještě ho potřebujeme, tohle není konec.“

Tahle žena z kovu a šedi se na ni jen temně zamračila. „Já vím, že není, chtěla jsem to z něj dostat, než ho budeme muset předat. Tohle je něco, co nebudeme řešit my.“

Její modré vlasy se zavlnily v nesouhlasném gestu. „Kolik máme času?“

Osud se chmurně rozhlédla. „Málo. Přijdou brzo, sama víš, že oni se neptají a nečekají.“

„Tak to sebou musíme hodit.“ Roztáhla u toho rám, přepsala pár znaků a podívala se na Osud. „Sejdeme se u mě, já to tady sklídím. Lu, Gabi.“ Bez zaváhání došla k dětem.

Sam vše okolo sledoval jen s námahou. Cítil se prázdně, vyčerpaně. Osud se však k odcházení ještě neměla. Zdála se plná zájmu, jak to tu Smrt plánuje vyřešit.

Ta mávla rukou nad první dvojicí spících ratolestí. Vytvořila se modrá bublina.

„Povolení shora odnést je,“ vysvětlila. Vytvořila u toho další portál. Gabriel vzal do náruče spící děvče a Lucian chlapce. Život něco pronesla a okolo všech dětí zazářilo.

„Zásahy, hnus,“ pronesla Osud.

„Zaslouží si netrpět,“ pronesla Život podrážděně. „Za chvíli se probudí, plní zmatku. Je to naše chyba, že se jim to přihodilo. Chce to klid a čas. K tomu si myslím, že mají právo, aby na ně náš svět už neměl další dopad. Ne přímý, znáš to,“ usmála se. „Víš to sama moc dobře. Bůh by nás k tomu nenechal s nimi teď pohnout. On by je raději viděl probrat se zde, bez vysvětlení a pomoci, než aby nám to dovolil. Dnes ale udělal výjimku bez zaváhání, proč asi?“

Neodpověděla, jen sledovala, jak se Lucian s Gabrielem poslušně sehnuli a odnesli první z dětí. Téměř hned, jak zmizeli v chumlu vířícího se vzduchu, se zas vrátili. Smrt se mezitím přesunula k dalším dvěma a provedla stejný postup jako u prvních. Lucian s Gabrielem zvedli děti a bez zaváhání prošli. Smrt zavřela první portál a ihned pro ně

otevřela nový.

Lir se probudila a Voda jí pomohla na nohy. Zmateně se poškrábala ve vlasech a skoro v ten okamžik se vyřítla napravit škody na oceánu.

Lucian došel k Samovi. „Děti se probudí, kde mají. Zmatení, ale v pořádku.“

Sam jen přikývl. Byl rád, aspoň něco se povedlo. Přišel si pořád dutě, jako vykotlaný strom, který byl okraden o střed, o to pevné, co mu mělo pomáhat k růstu. Zůstala jen schránka, která časem zetlí.

Okamžitě si však vynadal. *Mustm se soustředit, tohle je teď důležitější! Nesmím se chovat jak ublížený puberták. Věděl jsem to, ona není nic pro mě.* Její chování k němu bylo jen přátelské, spíš ho pozorovala jako zajímavého žáka, nic víc.

Napřáhla ruku, roztáhla prsty a všechny šupiny z Kawua, které z něj před tím při svém zuření vymlátily, se zvedly do vzduchu. Mávla a zmizely. Zůstala jen jediná, ta v sobě měla zabodnutou strunu Osudu. Ta k ní došla, vytáhla svoji kovovou ruku, jedna struna se oddělila. Jako tenoučký hádek se prosmýkla až k šupině. Oba kusy se spojily. Vypadaly, jako by se nikdy nerozdělily. Pomalu se struna oprostila od šupiny a namotala se zpět do ruky Osudu.

Tahle žena z oceli na okamžik zavřela oči, v její tváři se psala úleva. Se zálibou si prohlédla svou ruku, ten neustálý pohyb, co se na ní děl. Celé ruce to dávalo ještě více nadpozemský vzhled. Pak se zarazila, prohlédla si svou ruku a zamračila se.

Nic ale neřekla.

Skryla ji zpět do záhybů svého šatstva. Pomalu u toho došla před Kawua. Aniž cokoliv udělala, byl donucen se zvednout. Jeho provazy prostě ožily a postavily ho. Osud proto nemusela hnout ani brvou. Poslušně šel před ní. Oba se zastavili před rámem.

„Počkám,“ otočila se ještě Osud na Smrt. „Nemusíš mít obavy. Sama chci, aby se to dořešilo. K tomu mám neblahé tušení, že vím o trošku víc děsivých faktů než ty.“

Ta jen souhlasně přikývla.

Oba prošli rámem.

Došla a sebrala šupinu, co visela ve vzduchu. Prohlédla si ji, nenechala ji ale zmizet. Podívala se na Luciana.

„Lu, Halley a detektivka jsou u tebe, předpokládám.“

„Ano, já...“

Zarazila ho rázným zvednutím ruky. „Chápu to, nemusíš nic vysvětlovat.“

Život stála nad Luciferem, ten se pomalu probudil. Podala mu ruku a vytáhla ho rovnou do svého objetí. „Já...“ vykoktal.

„To je v pořádku, budeme mít čas si to říct. Teď se probudí naše dcera, pro ni tu musíme být,“ usmála se na něj láskyplně.

„Na to ale není čas,“ podívala se Smrt na Život vyčítavě.

„Nebudeš mě potřebovat,“ promluvila k ní Život vlídně.

„Vím, že tě to trápí.“

„Ty to nechápeš, je to daleko horší, než se to zdá!“ zavrčela. „On to neměl tak špatně připravené. Pokud to nespravíme, tak vše zanikne, a to přesně za tři dny. Jestli jsem to pochopila správně, tak vím moc dobře, co se bude dít.“

Sam si unaveně promnul čelo. „Jak to, že to tímhle neskončilo? Nenaznačuj, prostě to řekni, Helen. Co se ksakru stane za tři dny?“

Pohled, co mu věnovala, byl horší než cokoliv, co by mohla říct. Nebylo na něm nic tak děsného. Problém byl, že to byl první od té neuváženosti. První od okamžiku, kdy přestala zkoumat, zda ho to, že ji políbil, nezabije. Když vyhodnotila, že ne, věnovala se důležitější věcí.

Tenhle první pohled ho bolel, nečekaně. Chtěl by, aby byl jiný, ač sám nevěděl, jaký by vlastně měl být.

„Ne, není po všem, Same. Měl náhradní plán, kdyby se ho podařilo zastavit. Nečekal, že by ho někdo svrhl z trůnu, když už na něm prakticky seděl. Kawu ale není hlupák, věděl, že ho dřív nebo později začnu pronásledovat. Hnal ho strach, že by to nedokázal dotáhnout do konce. Proto vytvořil alternativu. Ta už se děje a musí být přerušena,

bude čas to vše vysvětlit," zatvářila se skoro omluvně. „V kostce. Pokud nebude zastaven, za tři dny se uvolní hrozná energie, co roztrhne celý svět. Neskončí ale u toho, zničí to vše do poslední skulinky vesmíru, až nezbude nic.“ Vrátila se pohledem na Život. „Budu potřebovat všechny Ceteris, pokud ho chceme zastavit. Musíme to přerušit. Tohle ale nemůžu rozhodnout jen já, musí u toho být všechny.“

„Dobrá, budu tam,“ slíbila Život. „Teď mě ale nech být chvilku s ní. Stejně ještě nejsou všichni vzhůru. Dořeš Smrti, čekají na tebe,“ mávla k modrým zvířatům. „Pak jdi, já přijdu, věř mi.“

Zaváhala, jen však na okamžik, ale nakonec souhlasně přikývla. „Gabrieli, můžeš zůstat. Lu, přiveď je ke mně.“ Vytvořila mu portál. „Chci všechny u sebe pod jednou střechou. Nebezpečí nehrozí, ale budeme muset vrátit detektivku do jejího světa. Bude to chtít jistou přípravu.“

On přikývl a prošel.

Agni se postavila před Smrt. „Proč se Čas, kruci, pořád válí po zemi a neprobrala se už? Přeskočila ji Voda a teď se probouzí i členka téhle šílené rodiny,“ máchla rukou k Cianě. Ta skutečně procitla.

Život nad ní stála a podávala jí ruku. Její dcera se k ní roztřeseně natáhla, pak se ale zarazila a začala plakat. „Já jsem tohle nechtěla.“

Její máma si k ní přisedla. „Já vím, dítě moje, to nevádí. Každý občas uděláme chybu.“ Pak už na nic nečekala a objala svoji plačící dceru.

Lucifer se také rozbrečel, klekl si k nim a obě vzal do náruče.

„Jo, a tenhle vládne peklu, se nediřím, že je tam chlív na kolečkách,“ ulevila si Agni. „Proč ale Čas pořád spí? Chápu, že je příjemné si po tak dlouhé době dát šlofíka, ale už by mohla zvednout ten svůj kostnatej zadek z písku a začít nám pomáhat.“

„Bude to složitější, Agni.“ Smrt mávla a Čas se vznesla. Pak Smrt vzala Agni ruce a přejela po nich. „Neseš teď sílu, co nese Čas. Vezmi ji ke mně,“ ukázala na rám. „Opatrně,

Čas by ti nepoděkovala, kdybys jí o něco omlátila hlavu.“

Agni nejprve zmateně sledovala svoje ruce. Pak jemně pohnula prsty a Čas se podle jejího pokynu lehce zahoupala. Její výraz byl radostný.

„Hustý, tohle je dobrá sranda,“ pomalu si začala s mocí hrát, aby dostala sebe i Čas do rámu.

Zvířecí smrti udělali okolo své paní kruh. Podívala se na jednotlivé smrti a začala. První přistoupila Krysa, duchové zavražděných zvířat se objevily a ona s nimi pokojně zmizela. Takhle to postupně pokračovalo. Smrt přeskočila smrt Draka, tu si nechala na konec. Stejně tak smrt Slepici. Zůstaly jen tyto dvě. Slepice se uklonila, Smrt ji napodobila a ukázala na rám. Zvíře se vzneslo, aniž by pohnulo křídélky, a zmizelo v něm. Smrt Dračice čekala. Její paní se k ní natáhla a podala jí jednu šupinu. Obě dvě spojily čelo. Až pak se Dračice vydala k rámu do Mezi Světa.

Celé tohle pestré osazenstvo postupně mizelo v onom obdélníkovém prostoru. Všichni byli vzhůru. Tedy krom Času, ale ta byla s Agni už taky pryč.

Pláž zas působila normálně, obyčejně. Modrá krev zmizela, přicházející vlny dělaly zvukovou kulisu. Studený vítr se proháněl sem a tam. Zůstali jen oni dva. To pnutí, které je dělilo, ho do morku kosti štválo.

Nevěděl, na co vlastně čeká. Ještě okamžik váhala a pak konečně došla před něj. Bála se, byla vyděšenější než on. Tak moc to k němu promlouvalo. Cítil její děs, že mu ublížila, až moc, neodpustitelně. Tak, že si to ona sama nepromine. Přišlo mu to až hloupé. Konečně se trochu uvolnil. Zas tak hrozné to přece není. Mohl předvídat, že ho nemiluje. Její reakce mu přišla až přehnaně starostlivá.

Mlčky k ní natáhl svou levou ruku, ona ji přijala, ulevilo se jí.

„Já...“ začala pomalu.

„To je dobré, Helen, musíme jít. Právě teď máme podstatnější věci na práci.“ Bez dalšího slova vyšel k rámu, něžně ji zatáhl za ruku a ona ho následovala.

Tohle nebyl dům Smrti, který mu normálně tak vyhovoval. Běžně šlo o prázdné a tiché místečko. Teď se tomu vzdaloval, jak jen mohl. Nacházelo se tu přehnaně moc bytostí. Hluk a chaos. Smrt si naštěstí uměla vytvořit patriční klid jen svou přítomností. Každý ji zvědavě pozoroval a ruch ustal.

Zavřela rám. Namalovala křídou na zem tři kruhy. Praštila do každého z nich. Jeden zvedl vítr, prostřední oblak něčeho růžového a z posledního vykvetla květina. Každý kruh vytvořil postavu ženy, ty se zhmotnily.

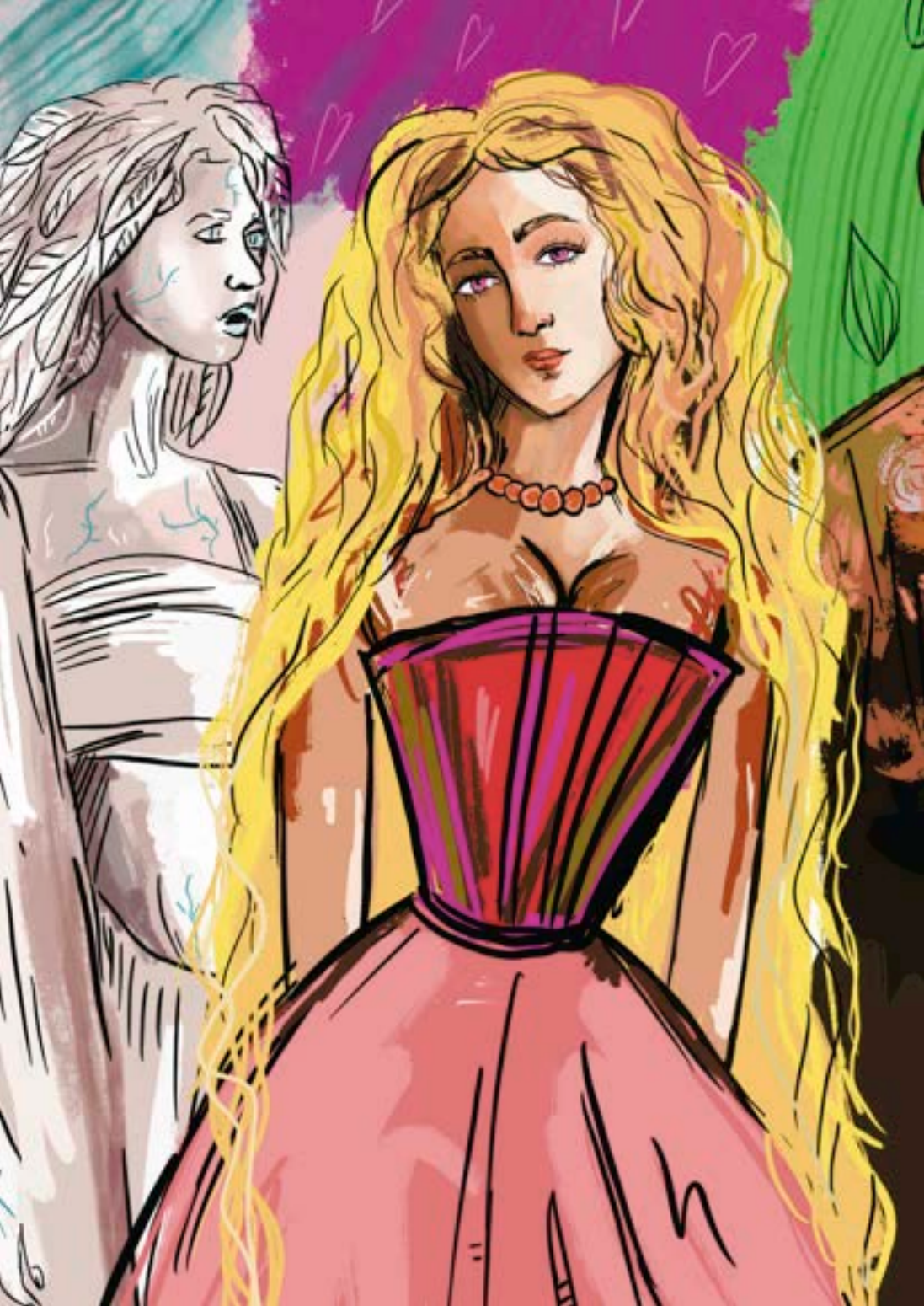
Nejzajímavěji vypadala právě rostlina, která ze zelených šlahounů vzrostla a vykvetla, než se proměnila v příchozí.

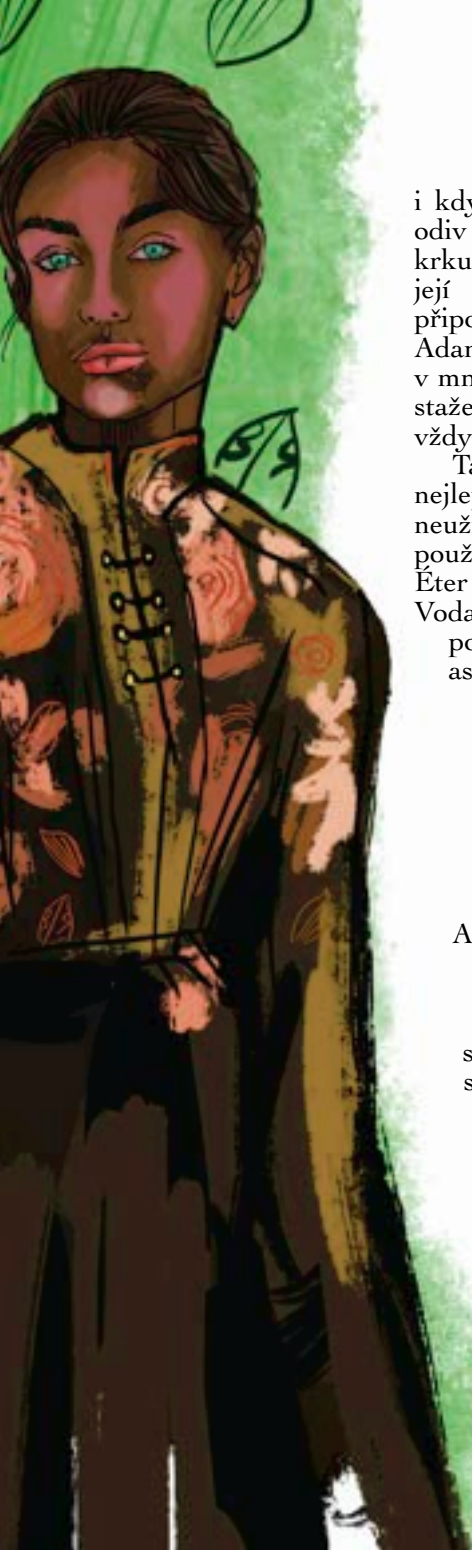
Žádnou z nich Sam neznal. Představovat ale nepotřebovaly. Útlá žena neurčitého věku, co působila skoro průsvitně, byla Vzduch. Kůži měla tak bledou, až se zdálo, že je možné přes ni zahlédnout žíly, dokonce i snad kosti. Moc zdravě to nepůsobilo, o tom žádná. Její oči byly jen bělmem s tenoučkou linií, co naznačovala zorničku. Vypadalo to děsivě. Měla na sobě bílé roucho z materiálu, který nemohl vážit ani gram. Celý její oděv byl pořád v pohybu. Její vzhled opravdu působil jako vítr.

Vedle ní stála Éter. Bylo až neuvěřitelné, jak rozdílné byly. Éter působila bujarým dojmem. Její oděv se skládal z pestrých barev. Její dekolt byl možná až moc odvážný. Zvlášť když její poprsí se dost dmulo. I přes velikost ženina hrudníku měla štíhlý pas a pak značně široké boky. Přišlo mu, že vypadá jak přesýpací hodiny. K tomu zlaté vlasy, dlouhé až ke kolenům. Trošku působila jako z obrazu Zrození Venuše od Botticelliho. I když ta žena na plátně měla realističtější postavu. Maličko na tom dojmu ubíral i fakt, že její oči měly barvu rozkvetlé sakury.

Poslední z nich byla tvrdá a neoblomná. Její tvář jako vytesaná z kamene. Měla ostré rysy, ale s jejími zemitě hnědými vlasy a zářivě zelenýma očima to vlastně docela ladilo. Tmavou barvu měla i její pokožka, působila hebce,

i když příliš mnoho kůže tato žena na odív nedávala. Vypasované šaty až ke krku s dlouhým rukávem. Nebýt toho, že její šaty působily tak staromódně, připomínala by mu v oblékání detektivku Adamsovou. Ty dvě by si určitě v mnohém rozuměly. I Země měla vlasy stažené do přísného drdolu, tak jako to vždy viděl na detektivce.

Tahle dáma působila, že rád je její nejlepší přítel a že s ní moc srandy jeden neužije. Smrt mu jednou řekla, že Země používá jméno Démétér. Jak si říkají Éter a Vzduch, to netušil. Voda si říkala Voda a Oheň Agni. Proč některé používaly jiná jména, na to se neptal, asi osobní volba každé z nich.

Posadil se konečně vedle Luciana, aby nepůsobil jako bambula, co akorát překáží. Neviděl Halley ani Adamsovou. Lucian mu rychle vysvětlil, že jsou nahoře. Tohle je něco, čeho se nemají účastnit lidé. Sam je výjimkou vázanou s kletbou. Ani proměna Halley tohle rozhodnutí nezmění.

Čas byla položena na stůl a pořád spala, na jejím břiše byla uvelebená smrt Slepice. Všechny se začaly vítat svými způsoby, vytvořilo to okamžik zmatku. Když se konečně všechny zklidnily a projevíly si navzájem úctu, kterou měly, dorazila Život a celý blázinec začal nanovo.

Podle všeho neměly moc času, ale tohle si prostě

z nějakého důvodu nemohly odpustit. Thanatos s Gabrielem se odklidili do kouta k Samovi a Lucianovi. Všichni tři se před tím samozřejmě běželi také uklonit.

Jediný Sam se za celou dobu nezvedl. Nikdo si ho nevšímal, za což byl vlastně vděčný. Přišlo mu to jako taškařice, už si ale zvykl, že konec světa je vždy něco, na co se vyplatí si počkat, a rozhodně se přece nemá spěchat!

Čím mu situace přišla absurdnější, tím víc se zdálo, že se našlo dost prostoru na to, ubrat z tempa. Byl to divný paradox téhle barvitě společnosti.

Kawu byl spoutaný a seděl na druhé straně místnosti než Sam. Když se všichni zdravili a jeden druhému se klaněli, tak ho pozoroval. Působil totiž dost nezaujatě. Pořád na něm byla vidět újma, co mu způsobila Smrt, když ho převálcovala jako buldozer. Jinak ale vypadal klidně, řekl by až vyrovnaně. Rozhodně ne jako někdo, kdo právě prohrál. Řekl, že svou pomstu plánoval

staletí, dalo by se tedy čekat, že z toho bude rozhozený. Kawu ale jen seděl a čekal.

Konečně nastalo ticho. Elementy stály vedle sebe, všech pět žen. Každá tak rozdílná. Nejsympatičtější z nich mu stejně byla Agni. Sice neznal tři nově přichozí, ale i tak. Agni na rozdíl od všech jednala hodně na rovinu. Vždy řekla, co měla na srdci, a zbytečně se nevykrucovala. On sice nebyl zrovna výmluvnou osobou, ale nějak se mu tohle její chování zamlouvalo.

Osud se zvedla a došla do středu místnosti. Život objala Smrt okolo ramen. Její neklid jí hrál ve zlatavých očích a tohle gesto jí snad mělo pomoci zaplašit chmury. Její sestra na druhou stranu působila klidně: *δύστογνῆ Σμρτ*. Zlaté tetování na její kůži plálo a při tom vkusně ladilo k modrému svetru. Byl zastrkaný do sukně, která měla k Samovu podivu stejnou barvu, jen tmavší. Vlasy v culíku a byly citronově žluté. Věděl, že ji změna vzhledu moc práce nestojí, ale i tak...

Život byla vedle ní v decentní bílé, která kontrastovala s její tmavou kůží, na které zářily stříbrné čáry a symboly.

„Vím,“ začala Osud, „že není běžné, že se takhle na honem nesetkáváme. Je tu ale pár záležitostí, co si zaslouží pozornost nás všech,“ ukázala na Čas. „Jedna z nás je pořád pod spací kletbou a nemůže se z ní probít. Naštěstí je preventistka a osy jsou nastavené vždy trochu dopředu. Takže prozatím vše běží bez problému a nepotřebuje to její dohled. Jak ale všechny yíte, nic nejde přednastavit na dlouhý úsek. Pokud by se Čas neprobudila, nastane kolaps. Ručičky ciferníků začnou bláznit, až to vše praskne. Naruší se kontinuita a zhroutí se s tím vše.“

Nikdo si nedovolil ani špitnout.

„Já to svojí mocí můžu částečně oddálit,“ pokračovala. „Nedokážu ale udržet čas i osud najednou dlouhodobě. Moje moc je sice značná, ale nikdo z nás není vytvořený, aby držel více schopností. Kdyby Smrt ovládala svoji ultimátní podobu, byla by tu jistá možnost. Ona je v tu chvíli ale předurčená jen ke zkáze.“

